

★ ★ ★
1

‘Abracadabra, simsalabim, hocus pocus pas!
Zo tover je een appel op een tapijt zonder
toverstaf,’ zegt mama trots.

‘Hoe doe je dat?’ vraagt Ponsje verbaasd.
Ze nestelt haar bips wat dieper in de kussens
en neemt een slokje chocolademelk.

Wriemelt haar neusje van links naar rechts en
smikkelt van een koekje.

Kruimeltjes krioelen.

‘Gewoon een vleugje verbeelding en een tikkeltje
magie,’ legt mama uit.

Ponsje fronst met haar wenkbrauwen.
Ze snapt er helemaal niets van.

‘Je moet het ding dat je wilt toveren voor je zien,’ vertelt mama verder. ‘In je gedachten. Dan zeg je luidop de bekende toverspreuk van simsalabim en hocus pocus pas, en hop: je tovert zomaar een banaan of een boek uit het niets. Hoe cool is dat?’

Ponsje voelt een rillinkje door haar lichaam lopen. Van het topje van haar grote teen tot diep in haar hersenen en dan weer naar haar ietsiepietsie vingertjes.

‘Dat wil ik ook!’ kraait ze. ‘Nu ik! Nu ik!’

Mama gniffelt geheimzinnig. ‘Dat gaat zomaar niet, Ponsiewonsie.’

Ponsje begint te pruilen.

‘Waarom niet dan?’

‘Toveren is aartsmoeilijk,’ waarschuwt mama. ‘En gevaarlijk bovendien!’

‘Maar waarom dan, mams?’ vraagt Ponsje teleurgesteld.

‘Voor je het weet, zit je met spoken in huis. Of met een vreemd wezen met paardenbenen en een lelijke slangenkop. Het is een kwestie van geduld en oefening. Van zelfbeheersing!’

